

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K. H. R. H.**, Spolková republika Německo, *zastoupeného JUDr. Pavlem Trnkou, LL.M., advokátem AK Saxinger, Chalupsky & Partner v.o.s., se sídlem B. Smetany 167/2, 301 00 Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne **7.4.2010 č.j. DSH/4663/10**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7.4.2010 č.j. DSH/4663/10 a rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odboru dopravy, ze dne 22.2.2010 č.j. DOP/66/2010-Čas se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Trnky, LL.M. do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 12.5.2010 a téhož dne osobně doručenou Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2010 č.j. DSH/4663/10 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odboru dopravy, ze dne 22.2.2010 č.j. DOP/66/2010-Čas (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s.ř.s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

Prvoinstančním rozhodnutím byla nařízena obnova řízení ukončeného dne 10.12.2007 rozhodnutím – převzetím řidičského průkazu č. ED 209504 vydaného žalobci prvoinstančním správním orgánem dne 14.11.2007. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán mj. konstatoval, že žalobci dne 10.12.2007 udělil [ve smyslu § 92 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o provozu na pozemních komunikacích*“)] řidičské oprávnění pro skupinu A21, B, jelikož žalobce splnil všechny podmínky k udělení a držení takového řidičského oprávnění. Řidičský průkaz byl žalobci předán dne 10.12.2007. Prvoinstanční správní orgán v rozhodnutí dále uvedl, že „(...) Provedenou prověrkou Policie ČR (...) bylo zjištěno, že podmínka přechodného pobytu žadatele (= žalobce) na území České republiky nebyla splněna, neboť žadatel se na adrese Nepomuk, Zelenohorská 76 nikdy nezdržoval, ačkoli při žádosti o udělení řidičského oprávnění předložil doklad o pobytu na území ČR, vydaný Policií ČR, uvedl tedy správnímu orgánu nepravdivý údaj. S ohledem na to, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, resp. provedené důkazy se ukázaly nepravdivými, a řidičský průkaz byl tedy vydán neoprávněně, zdejší správní orgán v důležitém obecném zájmu vyjádřeném zákonem o provozu na pozemních komunikacích nařizuje dle ust. § 100 odst. 3. správního řádu obnovu řízení, v němž bylo shora uvedené řidičské oprávnění žadateli uděleno.“.

Žalobce brojil proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním ze dne 12.3.2010. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** bylo mj. uvedeno, že „(...) *přípis Policie pod č.j.: CPPL-43611-2/ČJ-2008-64KP-1.SK ze dne 21.9.2008 je věrohodným (oficiálním) záznamem státního orgánu, který nelze považovat za pouhé závěry z jednání s dvěma místními obyvateli a bývalým nájemcem objektu. Ze záznamu Policie (...) nevyplývá, že by v objektu byli ubytováni cizí statní příslušníci, o ubytování těchto cizích státních příslušníků lze hovořit pouze v souvislosti s tvrzením ubytovatele, a to ubytováním jen na dobu maximálně tří až čtyř dnů. Tato doba (...) není zdaleka odpovídající požadavkům z hlediska doby potřebné pro výuku a výcvik na základě ustanovení § 14 a § 20 zákona č. 247/2000 Sb. (...) v návaznosti na ustanovení § 4, 5 vyhlášky č. 167/2002 Sb. (...) Dále také tato doba neodpovídá požadavkům zákona o silničním provozu o nutnosti trvání přechodného pobytu na území České republiky v trvání alespoň 185 dnů (...). Odvolatel předložil při podání žádosti potvrzení o přechodném pobytu na území ČR na adrese X. Samotné toto potvrzení není zpochybňováno, ale ještě nedosvědčuje, že se žadatel na území ČR zdržuje alespoň 185 dní, přičemž toto potvrzení je jediným dokumentem, kterým hodlal žadatel podmínku pobytu doložit. Později vyšlo najevo, že tento důkaz se ukázal nepravdivým, ze sdělení Policie České republiky je zcela zřejmé, že zákonná podmínka přechodného pobytu zde splněna nebyla. (...)*“. Žalovaný dále konstatoval, že „(...) v uvedené věci není možno existenci veřejného zájmu pominout. Správní orgán tyto dříve neznámé skutečnosti týkající se nesplnění podmínky přechodného pobytu na území ČR obdržel přípisem od Policie České republiky a dle

odvolacího orgánu není možno žádným způsobem zpochybnit. Informace byla vyhodnocena z pozice ustanovení § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 82 odst. 1 písm. d) je zákonnou podmínkou pro udělení řidičského oprávnění přechodný pobyt na území České republiky, pokud ten neexistuje, není možno řidičské oprávnění udělit. (...) nově vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které jsou tím důkazem, pro které se obnova řízení nařizuje.“.

K otázce adresy žalobcova přechodného pobytu v České republice žalovaný uvedl, že „(...) odvolatel doložil při podání žádosti potvrzení o přechodném pobytu na území ČR č. VA 007159 ze dne 13.11.2006 s adresou přechodného pobytu na adrese X, vydaným Policií ČR, Oddělením cizinecké policie Plzeň-jih, což není nijak žádným způsobem zpochybňováno. Na základě posléze doloženého přípisu Policie (...) bylo zjištěno, že dle ubytovatele pana K.D. (...) byli na adrese X ubytováni cizinci německé státní příslušnosti, kteří na této adrese nepobývali dohromady více jak 14 dní. Pan D. údajně ubytovací knihu vedl, ale tuto již nemá, takže důkaz o tom, že zde byl odvolatel ubytován, nemůže být průkazný. V případě připuštění možnosti, že by zde byl odvolatel po tuto dobu ubytován, je i doba pobytu 14 dní uvedená ubytovatelem zdaleka nepostačující pro naplnění podmínky přechodného pobytu na území ČR po dobu minimálně 185 dní a dále je tato doba nedostatečná z hlediska naplnění požadavku stanoveného počtu hodin výuky a výcviku dle ustanovení § 14 a § 20 zákona č. 247/2000 Sb., v návaznosti na ustanovení § 4, 5 vyhlášky č. 167/2002 Sb. Odvolací orgán dále připomíná, že odvolatel v době podání žádosti o řidičské oprávnění adresu X uvedl pouze v rámci posudku o zdravotní způsobilosti, nikoliv v žádosti o ŘO, takže tato námitka může být v případě odvolání považována za nesouvisející s důvody odvolání.“.

Žalovaný připomněl, že „(...) provedení výuky a výcviku v Autoškole Görner s.r.o. bylo započato podáním „Žádosti o řidičské oprávnění“, v níž musela být uvedena (...) adresa trvalého nebo přechodného pobytu na území České republiky a provozovatel autoškoly osobu bez uvedení tohoto pobytu na území České republiky nemohl do výuky a výcviku přijmout. Uvedené sice není na omluvu pro správní orgán, ale faktem je, že již v době před kompetencemi správního orgánu, tj. po podání „Žádosti o udělení řidičského oprávnění“, kdy je činnost spojená s výukou a výcvikem pouze věcí autoškoly jako podnikatelského subjektu, musel být žadatel z vlastní vůle ubytován na jím uvedené adrese již tehdy bez vlivu a vědomí správního orgánu. Na základě posouzení spisové dokumentace (...) je zřejmé, že žadatel v rámci žádosti (...) splnil podmínky věku, zdravotní a odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, avšak jak vyplývá z nových skutečností zjištěných Policií (...), nebyla žadatelem splněna podmínka dle ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) zákona, tj. podmínka doložení trvalého nebo přechodného pobytu na území ČR. (...) Proto odvolací orgán souhlasí se závěry prvoinstančního správního orgánu v tom, že podmínku přechodného pobytu žadatele na území ČR pro udělení řidičského oprávnění je nutno považovat za nesplněnou. Důvody, pro které prvoinstanční správní orgán nařídil obnovu řízení, považuje za dostačující a v jeho závěru s ním souhlasí. Důvod pro obnovu řízení je zde jednoznačně dán.“.

Žalobce konstatoval, že žalovaný na základě prověrky Policie ČR došel k závěru, že nebyla splněna podmínka pro udělení řidičského oprávnění žalobci pro skupinu A21, B.

Z nahlédnutí do správního spisu dále vyplývá, že z provedené prověrky Policie byl učiněn záznam ze dne 21.9.2008 č.j. CPPL-43611-2/ČJ-2008-64KP-1.SK. V tomto záznamu jsou však uvedeny pouze závěry z jednání s dvěma místními obyvateli a vlastníkem, resp. bývalým nájemcem objektu. Dva obyvatelé uvedení v uvedeném záznamu poté vypověděli, že na dané adrese nikdy neviděli cizince, kteří by zde bydleli. Nájemce objektu sám uvedl, že na uvedené adrese poskytoval ubytování cizincům německé státní příslušnosti, když tito zde bydleli vždy maximálně tři až čtyři dny. Domovní knihu nevedl. Na základě toho žalovaný dospěl k závěru, že v rámci předmětného řízení nebyla splněna podmínka přechodného pobytu a potvrdil z tohoto důvodu nařízení obnovy řízení. Dle žalobce, z pouhého konstatování dvou osob, u nichž není žádným způsobem prokázáno, že jsou skutečně místními obyvateli, nelze dovodit, že by žalobce nesplnil podmínku přechodného pobytu na území České republiky pro udělení řidičského průkazu. Policie v této souvislosti ani žádným způsobem neprověřovala věrohodnost a důvěryhodnost jí dotazovaných jednotlivců, ani to, zda se sami v daném místě v uvedenou dobu zdržovali, aby tak mohla posoudit relevantnost jejich tvrzení. V tomto ohledu tedy nelze přijmout závěr, že se u daného přípisu Policie jedná o věrohodný (oficiální) záznam státního orgánu. Uvedený závěr je rovněž umocněn tím, že tehdejší nájemce Policii sdělil, že na uvedené adrese skutečně poskytoval ubytování cizincům německé státní příslušnosti. Když tento dále uvedl, že zde bydleli vždy maximálně tři až čtyři dny, nezjišťovala Policie, zda zde bydleli tuto dobu jednorázově či opakovaně (např. po návratu z návštěvy či jiného dočasného pobytu mimo uvedenou adresu - uvedenou podmínku přechodného pobytu totiž nelze vykládat tak, že by se žalobce musel na daném místě zdržovat nonstop).

V rámci řízení o obnově řízení z moci úřední je dle názoru žalobce povinností žalovaného, jakož i prvoinstančního orgánu, zjistit veškeré potřebné podklady pro to, zda je skutečně namístě obnova řízení. Při zahájení tohoto řízení z moci úřední je pak právě povinností správního orgánu prokázat, že jsou skutečně dány důvody pro obnovu řízení. Prvoinstanční orgán, jakož i žalovaný, se však nezaobírali zkoumáním uvedených připomínek žalobce k danému přípisu Policie, nýbrž bez dalšího došli pouze na základě uvedené prověrky Policie k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění a že je tedy namístě obnova daného řízení. Vzhledem k tomu, že žalovaný ani prvoinstanční orgán žádným způsobem nezjišťovali další okolnosti, neunesli dle žalobceva názoru důkazní břemeno ohledně důvodů pro obnovu řízení. Z pouhého obecně pojatého přípisu Policie nelze vyvodit závěr, že žalobce na daném místě nepobýval. V tomto ohledu je naopak povinností žalovaného, jakož i prvoinstančního orgánu přesně zjistit, zda daná podmínka nebyla splněna přímo u žalobce a tuto doložit i dalšími potřebnými důkazy, aby byl splněn požadavek dle § 3 správního řádu. Totiž to, že bude zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na základě uvedeného tedy nelze na základě pouhého šetření Policie doloženého jejím výše uvedeným přípisem dojít k závěru, že se žalobce na dané adrese nezdržoval a že tedy nesplnil jednu z podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Tím spíše ne, že je povinností žalovaného prokázat, že zde jsou podmínky pro obnovu řízení, a nese tedy v tomto ohledu důkazní břemeno. Napadené rozhodnutí tak není žádným způsobem podloženo a jako takové neobstojí.

Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, resp. provedené důkazy se ukázaly nepravdivými. Žalobce poté v odvolání

namítal, že tedy ani prvoinstanční orgán neví, z jakého důvodu nařizuje obnovu řízení. Rovněž z tohoto důvodu napadené rozhodnutí neobstojí, neboť sám prvoinstanční orgán neví, z jakého důvodu má dojít k obnově daného řízení a žalovaný tuto skutečnost žádným způsobem blíže nedefinuje.

Žalovaný k námitce žalobce ohledně neprokázání veřejného zájmu na obnově daného řízení uvedl, že nově vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které jsou tím důkazem, pro které se obnova řízení nařizuje. Ani žalovaný se nebyl schopen vypořádat s tím, co konkrétně je oním veřejným zájmem, který vede k obnově řízení. Za veřejný zájem totiž jistě nelze považovat nové, dříve neznámé skutečnosti. Tento fakt je pouze jednou z podmínek pro obnovu řízení. Druhou podmínku pro obnovu řízení je však ve smyslu § 100 odst. 3 správního řádu existence veřejného zájmu. Prvoinstanční orgán ani žalovaný však ve svých rozhodnutích nikde nepopisují, v čem konkrétně spatřují veřejný zájem na obnově daného řízení. Tento veřejný záměr charakterizují jako existenci nových skutečností - žalovaný však v tomto ohledu veřejný zájem zaměňuje s druhou podmínkou pro možnost obnovy řízení. Pakliže žalovaný žádným způsobem nebyl schopen definovat, v čem konkrétně spočívá veřejný zájem na obnově řízení, nebyla splněna jedna z podmínek pro nařízení obnovy řízení. Žalobce zdůraznil, že obnovou řízení se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Z tohoto důvodu je tedy podmínky vedoucí k obnově zásadně nutno vykládat restriktivním způsobem. Rovněž z tohoto důvodu je tedy napadené rozhodnutí nesprávné.

Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí uvedl, že vedle pobytu na adrese specifikované v rozhodnutí dříve pobýval již od 13.11.2006 v České republice na adrese X. Žalovaný k tomu uvedl, že na základě posléze doloženého přípisu Policie č.j. CPPL-6645-2/ČJ-2010-034064-KP ze dne 9.3.2010 bylo zjištěno, že dle ubytovatele K.D. byli na adrese X ubytováni cizinci německé státní příslušnosti, kteří na této adrese nepobývali více jak 14 dní. Pan D. údajně ubytovací knihu vedl, ale již ji nemá, takže důkaz o tom, že zde byl žalobce ubytován, nemůže být prokázán. Žalobce v tomto směru uvedl, že nebyl žádným způsobem vyrozuměn o skutečnosti, že by do spisu byl založen jakýkoliv jiný nový důkaz. Vzhledem k tomu, že o této skutečnosti nebyl vyrozuměn, došlo v řízení před žalovaným k zásadnímu procesnímu pochybení, když žalobci byla odňata možnost se k tomuto důkazu jakýmkoliv způsobem vyjádřit.

Žalobce v odvolání poukázal rovněž na prvorepublikovou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kde se uvádí, že za novou skutkovou okolnost (za níž je nutno považovat rovněž nepravdivost některého předloženého dokladu) odůvodňující obnovu řízení z moci úřední nelze pokládat skutečnost, kterou úřad vydávající rozhodnutí mohl a z povinnosti úřední měl zjistit. V souladu s dotčenými právními předpisy bylo povinností správního orgánu již při původním řízení náležitě zjistit, zda jsou dány podmínky pro udělení daného řídicího oprávnění, když, pokud by tak skutečně náležitě učinil, mohl údajnou nepravdivost údaje o žalobcově pobytu zjistit již v původním řízení, tím spíše, že ten pobýval přímo v N. Pokud tak neučinil, nemůže správní orgán nyní uplatňovat vlastní pochybení jako důvod nového řízení ve věci. Rovněž z tohoto důvodu nelze obnovit dané řízení. S uvedenou námitkou se však žalovaný žádným způsobem nevypořádal. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce musel být z vlastní vůle ubytován na jím uvedené adrese již při zahájení výcviku v autošколе bez vlivu a vědomí prvoinstančního orgánu. Žalovaný se však žádným způsobem nezabýval tím, že nyní

namítané skutečnosti si prvoinstanční orgán mohl zajistit a ověřit již v rámci prvoinstančního řízení a že není na místě obnova řízení. Rovněž s ohledem na uvedený judikát napadené rozhodnutí neobstojí. Tím spíše ne, že v rámci uvedeného judikátu se výslovně stanoví, že v případě, kdy sám správní orgán pochybil, již nelze platně nařídit obnovu řízení z moci úřední.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8.9.2010 navrhoval zamítnutí žaloby, když argumentačně vycházel z napadeného rozhodnutí.

Ze **správního spisu** se pro úplnost podává k věci následující. Žalobce požádal o přijetí do výuky a výcviku k získání řidičského oprávnění podáním ze dne 11.6.2007, přičemž uvedl, že není držitelem žádného řidičského oprávnění. Jako adresu pobytu žalobce uvedl X. Tatáž adresa je uvedena jako adresa žalobcova bydliště i na posudku o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel a na testu uchazeče o získání řidičského oprávnění. Městský úřad N. udělil žalobci dne 10.12.2007 podle § 92 a § 129 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění skupiny „A21, B“, neboť v té době splnil všechny podmínky pro udělení tohoto řidičského oprávnění. Téhož dne byl žalobci předán řidičský průkaz č. ED 209504.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 66 odst. 2 s.ř.s. je žalobu oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem. Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. lze takovou žalobu podat do tří let od právní moci rozhodnutí.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 3 správního řádu ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

Zákonné podmínky pro obnovu řízení z moci úřední jsou dány kategoricky – musí být **současně** splněny dvě podmínky. Jednak ty, o nichž hovoří § 100 odst. 1 správního řádu, a zároveň zde musí být veřejný zájem na novém řízení. Naplnění obou těchto podmínek musí příslušný správní orgán ve svém rozhodnutí jednoznačně odůvodnit.

V posuzované věci se tak nestalo.

Zcela zřejmá je totiž absence odůvodnění existence veřejného zájmu na novém řízení. Prvoinstanční správní orgán uvedl pouze, že *„vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, resp. provedené důkazy se ukázaly nepravdivými“*, v důsledku čehož *„zdejší správní orgán v důležitém obecném zájmu vyjádřeném zákonem o provozu na pozemních komunikacích nařizuje dle ust. § 100 odst. 3. správního řádu obnovu řízení, v němž bylo shora uvedené řidičské oprávnění žadateli uděleno“*. Soud i adresát prvoinstančního rozhodnutí se dozvídají pouze to, že Městský úřad Nepomuk spatřuje veřejný zájem tak, jak ho vyjadřuje zákon o provozu na pozemních komunikacích. Jaký konkrétní veřejný zájem ale v dané věci existuje, není z rozhodnutí patrné. Stran úrovně odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí tak lze ohledně specifikace veřejného zájmu uzavřít, že jde o odůvodnění vágní, obecné a nesplňující ani minimální kritéria pro řádné odůvodnění rozhodnutí, jak je vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu (k tomu srov. § 68 odst. 3 správního řádu: *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“*).

Uvedené nedostatky však nezhojil ani žalovaný. Rovněž on totiž nevyjevil, v čem spatřuje onen veřejný zájem na novém řízení. Jistě, nové dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy jsou jedním z důvodů, pro něž může být obnova nařízena, avšak nejsou důvodem jediným. Požadavky správního řádu na veřejném zájmu (§ 100 odst. 3) a řádném odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3) jsou jasné a žalovaný jim právě stran náležitostí odůvodnění nedostál (viz výše citaci odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Vzhledem k uvedenému soud dospěl k závěru, že prvoinstanční i napadené rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

Za těchto okolností soud nemohl hodnotit další žalobcem vytýkaná pochybení. Bude totiž na správních orgánech, aby se v novém řízení dostatečně a přezkoumatelně vypořádaly se všemi skutečnostmi, které je případně povedou k rozhodnutí o obnově řízení. Soud proto nyní nemůže hodnotit to, co v rámci správního řízení přísluší správním orgánům.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná, a proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.] zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí. Tento krok soud zdůvodňuje tím, že to byl právě prvoinstanční správní orgán, který jako první pochybil způsobem, který soud správním orgánům vytýká v tomto rozsudku.

Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2007 č.j. 5 As 13/2006-46 a judikátem Nejvyššího správního soudu Boh. 4122/24, protože jejich provedení by bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, zjevně nadbytečné.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobci tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 7.760,- Kč.

Výše náhrady nákladů řízení sestává ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby. Protože žalobce byl zastoupen advokátem – zaměstnancem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 960,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. února 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková